

Sindringer i Vejen ved at modarbejde den. Gjorde man det, var der dog nogen Rime- lighed for, at Dommeren, naar der var gaaet en Maaned, skulde oplyse, om han behøvede ham mere af den Grund. Men naar der ikke anerkendes andre Fængslingsgrunde end de 3, som her angives, er Bestem- melsen ligefrem urimelig. Naar ved Under- søgelsens Begyndelse en af disse Grunde er til Stede, og den ikke senere er fjernet ved Sikkerhedsstillelse, vil den være i samme Grad til Stede, lige til al Grund til Fængsling er fjernet ved Mistankens Ophør. Her er Bestemmelsen altsaa ligefrem urime- lig, og navnlig urimelig, naar der er fore- taget en Fængsling og man har inkvisitoriske Procesformer, thi der vil det dog bero paa Omstændighederne, hvor længe man behøver at holde vedkommende arresteret. De ville ogsaa af de Eksempler, jeg har nævnt, se, at den Omstændighed, at Fængslingen har været langvarig, ikke altid bærer Vidnesbyrd om, at den har været overflødig lang. Selve Faktum kan jo være af en saadan Bestaffen- hed, at det fordrer en meget lang Under- søgelse. Men i alt Fald er Bestemmelsen umulig efter selve Lovforslaget. Den er umulig, naar man har en § 19, som bestem- mer, at disse successtive Fængslingskendelser ogsaa skulde være Genstand for successtiv Appel under Henvisning til andre Para- graffer, som sige, at den sigtede kan under sin Appel faa Udskrift af, hvad der hidtil foreligger under Sagen. Han kunde jo saa tie stille og holde sig tilbage, indtil han af disse Udskrifter kunde skaffe sig Oplysning om, hvilke Bevisdata der vare fremkomne mod ham, og saa modarbejde dem.

Jeg skal dernæst omtale en tredje Para- graf, det er § 11: "Dog skal der tilstedes en af de til offentlige Sagers Udførelse be- fattede Sagførere, med hvem den fængslede puster at raadslaa om sit Forsvar, eller den ham bestiftede Defensor, Afgang til ham og til Samtale med ham uden Tilhyn eller Kontrol." Den gaar for det første ud paa, at sigtede lige fra første Færd skal kunne vælge sig en Forsvarer, med hvem han skal kunne forhandle under fire Dgne. noget, som jeg mener er aldeles utilstedeligt under den inkvisitoriske Procesmaksime, og det har heller ikke noget tilsvarende i Proceskommis- sionens Forslag. Naar man vil se paa Pro- cestkommissionens § 38, er Forholdet der det, at den sigtede kan vælge sig et Forsvar, og hvis tiltalte ikke har valgt et Forsvar, skal der, naar Tiltale er rejst mod ham for Landretten, bestiftes ham et Forsvar; han har saa Ret til at forhandle med sit bestif- tede Forsvar under fire Dgne eller ogsaa

skriftligt, uden at nogen skal kunne kontro- lere hans Brev; derimod har han ingen Ret til ukontrolleret Forhandling med det af ham valgte Forsvar, og det er noget, som er ganske naturligt. Men har man ikke troet at kunne tilstede dette under den affu- satoriske Maksime, kan man heller ikke til- stede det under den inkvisitoriske. Jeg skal saa for øvrigt ikke komme videre ind paa de to første Kapitler. Det vil meget let ses, at Bestemmelsen i § 13 om Sikkerhedsstillelse, ogsaa giver vedkommende Ret til at frigøre sig ved Sikkerhedsstillelse, selv om han kom- mer ud netop for at modarbejde Undersøgel- sen. Det er jo en ligefrem Konsekvens af § 9. Hvad det tredje Kapitel angaar, skal jeg ikke anvende videre Tid derpaa, thi blive vi først enige om det øvrige, blive vi nok ogsaa enige om det. Jeg skal kun bemærke, at § 16 er en temmelig overflødig Bestem- melse. Den indeholder jo ikke andet, end hvad der i alt væsentligt allerede staar i Straffelovens §§ 127, 128, 129, 141 og 143. Naar den ærede Ordfører ansøgte som Grund til dette Lovforslag, at Befolkningen ikke skulde være retsløs over for Politi og Dommer, naar man søgte at skaffe dem Ret over for Vøllerne, saa er det ikke nødvendigt at give denne ny Straffeparagraf derfor, da det allerede findes i Straffeloven.

Jeg skal henlede Opmærksomheden paa en Paragraf som for øvrigt et æret Medlem tidligere delvis har været inde paa, det er § 18. Disse Paragraffer ere jo alle origina- le Paragraffer, og i denne Paragrafs 2det Punktum staar der: "For saa vidt saa- dan Paaante ikke finder Sted, gøres Ansvar ret gældende efter Klagerens Valg enten under en særskilt Paaante i de for Straffe- sagers Paaante gældende Former eller ved privat Tiltale til Straf og Erstatning." Jeg kan ikke forstaa denne Sætning ander- ledes, end at vedkommende har Valget mel- lem to Ting: at han, saa snart han blot nedlægger Paastand derpaa, og Sagen ikke er gjort til Genstand for Appel paa den hidtidige Måde, er berettiget til at faa Appel institueret ved offentlig Foranstaltning til Prøvelse af Forhørsdommerens Behand- ling. Hvilket endeløst forøget Arbejde vil der ikke derved blive lagt paa vore overord- nede Domstole! Der vil ikke være Spor af Grund til, at ikke hver eneste Person, der havde været anholdt og arresteret, skulde gøre sig den Fornøjelse, naar det ikke kostede noget, at forlange af det offentlige at faa sin Sag appelleret for at drage Forhørs- dommeren til Ansvar, hvis han skulde have forset sig. Det andet gaar, som berørt, ud paa, at paagældende skulde være berettiget